

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE IXe KAMER

A R R E S T

nr. 225.505 van 18 november 2013

in de zaak A. 207.112/IX-7874

In zake: Wim RAEYMAEKERS
woonplaats kiezend te 1745 Opwijk
Schoolstraat 76

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de Eerste
Minister

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 november 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de FOD Kanselarij van de Eerste Minister waarbij aan Wim Raeymaekers, na verzoek tot heroverweging, stilzwijgend geweigerd wordt inzage en afschrift te verlenen van een bestuursdocument.

De verzoekende partij vraagt eveneens “[de] FOD Kanselarij van de Eerste Minister op te leggen, met behulp van een dwangsom van 2000 euro per dag vertraging, om het gevraagde document in afschrift mee te delen (een elektronisch afschrift volstaat), en hier op vraag [...] toelichting bij te geven”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 ‘tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 oktober 2013.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij, die verschijnt in persoon, is gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Walter Van Noten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 2 augustus 2012 vraagt verzoeker op grond van de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ aan de FOD Kanselarij van de Eerste Minister (hierna: de kanselarij) de mededeling in afschrift van “de actueel geldende versie van de omzendbrief van 1 oktober 2004 over de werking van de Ministerraad of het document dat ondertussen deze omzendbrief qua inhoud zou vervangen hebben”.

Dit wordt hem op 29 augustus 2012 geweigerd, waarna verzoeker op 10 september 2012 een verzoek tot heroverweging richt tot de kanselarij

en een verzoek om advies tot de Commissie voor de toegang tot en het hergebruik van bestuursdocumenten.

Op 8 oktober 2012 geeft de voormelde commissie een voor verzoeker gunstig advies. De kanselarij brengt binnen de in artikel 8, § 2, van de wet van 11 april 1994 bepaalde termijn van vijftien dagen na de ontvangst van het advies van de commissie geen beslissing tot inwilliging of afwijzing van het verzoek tot heroverweging ter kennis van verzoeker zodat zij geacht wordt een beslissing tot afwijzing te hebben genomen.

IV. Toepassing kortedebattenprocedure - ontvankelijkheid van het beroep

Standpunt van de partijen

4. Met een aangetekende brief van 28 januari 2013 heeft de kanselarij een afschrift van de omzendbrief van 10 januari 2012 betreffende de werking van de ministerraad aan verzoeker toegezonden. De verwerende partij besluit hieruit dat het beroep zonder voorwerp geworden is.

5. Verzoeker is daarentegen van mening dat hij zijn belang bij het beroep behoudt en dat het geschil nog steeds een voorwerp heeft. De impliciet afwijzende beslissing bestaat nog steeds en is nog niet uit het rechtsverkeer verwijderd. Hij vraagt de “flagrante schending van behoorlijk bestuur door verwerende partij” in gepaste bewoordingen te veroordelen. Bovendien heeft hij wel erg veel inspanningen en kosten moeten leveren voor een document dat hij in principe op eerste verzoek en gratis had moeten krijgen. Hij vraagt dat de verwerende partij veroordeeld zou worden tot “een passende genoegdoening” op basis van artikel 11 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

6. Het auditoraat werpt op dat, daargelaten de vraag of de bestreden beslissing al dan niet is ingetrokken, zodat het beroep ertegen geen voorwerp meer

zou hebben, moet worden vastgesteld dat verzoeker in ieder geval geen belang meer heeft bij de gevraagde vernietiging.

Beoordeling

7.1. Zoals het auditoraat, ziet ook de Raad niet in welk voordeel de nietigverklaring aan verzoeker nog bijkomend zou kunnen opleveren eenmaal hij over het gevraagde document beschikt.

Waar verzoeker een ferme veroordeling vraagt door de Raad van State van het flagrant onbehoorlijk optreden van de verwerende partij, refereert hij enkel aan een moreel belang bij het horen gegrond bevinden van een rechtsmiddel en niet aan een belang dat rechtstreeks verbonden is aan de gevorderde nietigverklaring van een overheidsbeslissing. Dit volstaat niet om het vereiste belang bij het beroep te rechtvaardigen.

7.2. Aangezien het gevraagde bestuursdocument ondertussen aan verzoeker werd meegedeeld en verzoeker dus heeft verkregen wat hij vroeg, is het annulatieberoep tegen de aangevochten impliciete beslissing tot afwijzing van zijn verzoek hoe dan ook niet meer ontvankelijk.

Terecht heeft het auditoraat voorgesteld, op grond van artikel 93 van het algemeen procedurereglement, hierover met korte debatten tot een uitspraak te komen.

8.1. Wat de “passende genoegdoening” betreft, heeft verzoeker in het auditoraatsverslag kunnen lezen, eensdeels, dat die vraag in ieder geval niet ontvankelijk is, aangezien hij niet aantoont dat hij eerst een voorafgaand verzoekschrift aan de verwerende partij verstuurd heeft zoals procedureel vereist en, anderdeels, dat de Raad van State ingevolge de grondwettelijke bevoegdheidsverdeling tussen de justitiële rechter en de administratieve rechter niet bevoegd is om de verwerende partij op grond van artikel 11 van zijn gecoördineerde wetten te

veroordelen tot een genoegdoening voor schade die verzoeker zelf toeschrijft aan het onwettig optreden van het bestuur.

8.2. Op de terechtzitting zag verzoeker geen reden om die analyse tegen te spreken. De Raad van State mag ermee volstaan zich erbij aan te sluiten.

De eis tot toekenning van een passende genoegdoening is niet ontvankelijk.

V. Voorlopige maatregelen

9. Gelet op wat voorafgaat, spreekt het voor zich dat de gevraagde maatregel niet meer relevant is. Die vaststelling volstaat om het verzoek daartoe af te wijzen.

VI. Kosten

10. Aangezien het beroep niet ontvankelijk is geworden door toedoen van de verwerende partij, past het de kosten ten laste te leggen van die partij.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 18 november 2013, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren